

всички се спушали въ боя съ голѣма увѣреностъ, че ще побѣдятъ. Вѣрата пораждала храбростъ, а храбростъта — сила. Неприятельтъ бивалъ побѣдяванъ и червениятъ чукъ обагряванъ въ кръвта на побѣденитѣ. Побѣдитѣ увеличили още повече славата на шарениятъ човѣкъ. Побѣдяванитѣ го нарекли „Червениятъ чукъ“ и този прѣкоръ се прѣдалъ на всичкитѣ му потомци и на цѣлото му племе.

Чукътъ донесълъ щастие на своя господарь, защото той винаги сполучвалъ на война и ловъ. Той умрѣлъ въ дълбока старостъ, безъ да е ималъ нито едно нещастие отъ тѣзи, които се случватъ въвъ войнитѣ. Погребали го, споредъ тогавашния обичай, подъ една голѣма могила, и заедно съ него турили въ гроба му и червения чукъ, макаръ че на синоветѣ му се много искало да го задържатъ за себе си.

И тъй, нашиятъ камъкъ, слѣдъ нѣколкогодишна борба и слава, билъ захвърленъ пакъ въ мрака и неизвѣстността. Но неприятелскитѣ племена, които били наплашени до това врѣме отъ юначеството на великия вождь, отново почнали да нападатъ неговото племе, да заграбватъ стадата му и даже да разрушаватъ много жилища. Неговитѣ наслѣдници почнали да жалятъ за заровения червенъ чукъ, съ който тѣхния прѣдѣдо държеше въ страхъ и покорство всичкитѣ имъ неприятели.

Това накарало одного отъ потомцитѣ да наруши религиозния обичай и тайничко да разрови гроба на своя прѣдѣдо. Вземалъ той чудесния чукъ и хубавичко го скрилъ въ своята колиба. Но той не смѣялъ никому да се признае, че е извършилъ този грѣхъ, затова и не можалъ да се ползува на бойното поле съ това хубаво оржие и да поддържа съ него юначеството на своето племе. Чукътъ въ слабата ржка на новия си гос